

valaki másnak az élete

*finep
selection*

FRÉDÉRIQUE DEGHELT

Frédérique Deghelt
valaki másnak az élete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

*Jackye-nak,
amiért olyan jóindulatú szemmel
tekint a családjára.*

I

SOKÁIG AZT HITTEM, álmodom. Hogy mindjárt felébredek, kiszáradt torokkal, összeragadt szájjal, vízre áhítózza, hogy eloltsam a tüzet, egy emlékezetes ivászat következményét.

Nem. Abba kell fogódnom, ami a gyerekkoromból fakad. Meg kell őriznem a tisztánlátásomat, az életem elejébe kell kapaszkodnom. A nagyanyám nevelt fel. Aki mindenben hitt. Először is Istenben. Aztán az ördögben, a szentekben, a titokzatos erőkben, az égi jelekben, a legkülönfélébb babonákban, a szomszédasszony koholmányaiiban és a sajtkereskedő hantájában. Ha az ember falun nőtt fel, egy ilyen hittel teli nagymama mellett, akkor bizony nem könnyű tiszta fejjel gondolkodnia.

Lépünk gyorsan tovább a nagyanyámmal töltött első éveken, amikor anyám folyton úton volt, apám meg felszívódott. Jött a történelem szak az egyetemen, a szakdolgozat, a szörnyű félelem, hogy tanítanom kell, a rettegés a tükörtől, attól, hogy a diákjaim szemében öregnek látom majd magam. Az idővel való kapcsolat... Már akkor! Egyik pillanatban még a padban ül az ember, a másikban meg már a katedrán, és semmi mást nem ismer az életből, csak az iskolát. Felugrottam a campusból kikanyarodó első buszra, és belevetettem magam a vállalati dolgozók csaknem normális életébe. Nap mint nap

osztottam a többiekkel a kávéautomata körüli varázslatos légkörben, a főnökök rögeszméiben, a beosztottak talpnyalásában és a hét eleji értekezletek komédiájában. Többnyire a kommunikációs osztályra kerültem. Ez volt a divat. Mindenütt „kommunikátorokra”, erre az új mutáns fajra volt szükség... Miután megfordultam néhány egyformán modern és lélektelen cégnél, elkezdtem valami olyan munkát keresni, amiben igazán örömet lelem, mi több, lelkesít. Hány éves is lehettem akkoriban? Huszonnég? Huszonöt?

Az események a vártnál gyorsabb fordulatot vettek. Egy barátom közbenjárásával kapcsolatba kerültem egy helyi televíziók létesítésére szakosodott társasággal. A televíziók gazdaságossága pontosan a cégekkel való kapcsolaton nyugodott. A kommunikáció egy új, képeken keresztül való formáján. Az eddigi tapasztalataim után cseppet sem volt ellenemre, hogy átkerüljek a másik oldalra.

Még aznap este, ahogy aláírtam a szerződést, néhány barátom elhívott egy marokkói étterembe, hogy megünnepeljük az új rajtomat. Olyan hangulat alakult ki, amit csak bizonyos napok alkímiája képes megteremteni. Más vidám asztaltársaságok is bekapcsolódtak a mi emelkedett hangulatú ünneplésünkbe, valamiféle rockival kevert keleti táncot roptunk – és talákoztam Pablóval. Érdekes módon nem figyeltem fel rá azonnal, holott szinte közvetlenül mellettem ült a szomszéd asztalnál. Amikor ő is felállt táncolni, lehetetlen volt nem észrevennem. A kezét nyújtotta felém, és én elfogadtam, repesve az örömtől, hogy egy ilyen végtelenül sármos fiú kért fel. Össze sem lehetett hasonlítani az európai férfiak többségével, akik nem tudnak mit kezdeni a testükkel, mihelyt megszólal a zene.

Hamarosan megtudtam, hogy orosz anyától és argentin apától született. Világos szemét, magasan ülő járomcsontját az anyjától, fekete haját, kreol bőrét, tagadhatatlanul latin megjelenését az apjától

örökölte. A két kultúra keveredése lenyűgöző összhatást eredményezett. Úgy éreztem, mintha a tekintetében és a mosolyában valamiféle titokzatos világ ígérete rejtőzne. Talán túlzásnak hangzik, de láthatóan nem én voltam az egyetlen, aki majd felfalta a szemével. Szerencsére azonban én voltam az a fiatal nő, akit aznap este ünnepeltek.

Általában keveset szoktam inni, ez viszont beláthatatlan következményekkel jár azokon az estéken, amikor iszom. Egykettőre Pablo karjaiban és csókjai között találtam magam – úgy táncolt, mint egy argentin, és úgy ivott, mint egy orosz –, sőt a lakásában, és valószínűleg az ágyában is, de a történetnek ez a része már felettébb zavarosan él a fejemben. Egyébként nemcsak ez, amint az a későbbiekben majd megítélhető.

Emlékszem, milyen összhang volt a testünk között, s hogy az volt az érzésem, egy olyan embert fedezek fel, akit már réges-rég ismerek. Emlékszem, úgy jöttem-mentem a gondolataiban, mintha az enyémekek lettek volna. Magam előtt látom cinkosan összekapcsolódó tekintetünket, pajkosan egymásba fonódó ujjainkat. Mintha ugyanazzal a lendülettel jutottak volna eszünkbe gondolatok, képesek voltunk semmiségeken kacagni. A telhetetlen vágy fűtött bennünket egész éjszaka.

Ahogy kinyitom a szemem, Pablo mosolygós zöld szemét pillantom meg, engem fürkészt. Mennyi szerelem árad belőle! A halántékán egy vékony ősz tincset veszek észre, tegnap este nem tűnt fel. Egy leheletnyi érettséget. A reggeli fényben valamivel idősebbnek látszik. A hálószobája szép, még nőies vonásokat is találok benne. Ázsiai faliszőnyeg, fehér voile függönyök, balinéz ágy. Akár egy egzotikus utazás.

– A gyerekek már reggeliznek, a kávéd kész. Nincs időm elvinni őket. Magadra vállalnád?

Rövid csend, és egy újabb mosoly után hozzáteszi:

– Micsoda szerelmes éjszaka! Hogy te milyen szerető vagy! Tizenkét évvel az első éjszakánk után még mindig elkápráztatsz. Ugye elhiszed nekem?

Könnyű csókot lehel az ajkamra, és elindul kifelé. Jól hallottam? Gyerekek? Miféle gyerekek?! És hány? Az ő gyerekei? Nekem nincsenek gyerekeim. Kába vagyok, tétova.

– Pablo! – suttogom, mintha csak azt mondanám: „Segítség!”

– Szia, szerelmem! – kiált vissza azzal a bájos kis akcentussal, ami annyira elbűvölt tegnap este.

Tegnap este volt, mondom magamban, de felkelni, a hideg zuhany alá csusszanni már nincs időm. Két kicsi lény veti rám magát. „Jó reggelt, mami, jössz velünk reggelizni?” ...Mami?! Azért ez túlzás a pasitól, hogy rám hagyja a kölykeit, ráadásul még le is mamiznak! „Én már megettem a pelyhemet” – kiabálja a kisebbik, a kislány. A másik, a kisfiú, úgy nyolc év körüli lehet, legalábbis úgy sejtem. Mit értek én a gyerekek korához? A fiú komolyan néz rám. „Tudod, mami, nem lehet húzni az időt, mert elkésünk az iskolából.” Persze, persze. Rosszkedvűen kiugrom az ágyból. A tegnap esti ruhadarabjaimat keresem a padlón. De nincsenek ott. Helyettük egy idegen ruha hever a hálószoba egyik foteljén. Találomra kinyitom a szekrényt. „Papa egyik pólóját veszed fel?” – kérdi csilingelő hangon a kis szőke. Talán, nem is tudom, motyogom, és kinyitom a másik ajtót, amely mögött nagy megkönnyebbülésemre női ruhák rejtőznek. Magamra kapok egy farmert meg egy ismeretlen halványzöld pólót, és követem a gyerekeket a konyhába.

Biztosan fel fogok ébredni, ez képtelenség. Nem örültem meg. Tegnap ismerkedtem meg Pablóval, nincsenek gyerekeink. A kávé majd véget vet ennek a rémálomnak. „Most már cukorral iszod?“, tudakolja a kisfiú. Igen, miért? „Mert azelőtt nem tettél bele.” Az álmom vagy a kalandom – még nem tudom, mi ez – abszurdításától csüggedten felsóhajtok. Ránézek a gyerekekre. Nagyon szépek. A fiú kiköpött Pablo, a kislánynak pedig olyan a haja, mint az enyém, a szeme viszont Pablóé.

Innentől kezdve felgyorsulnak az események. Előreengedem a gyerekeket abban a reményben, hogy így majd elvezetnek az iskoláig. Egyenesen az óvodához irányítanak, ahol letesszük a fiú húgocskáját. Az ott dolgozók jó ismerősként üdvözölnek. Még mindig nem ébredtem fel. „Lola ma itt ebédel?” – tudakolja az óvónő, aki kedves mosollyal áll előttem. „Igen, mami, mondd, hogy igen! Úgy szeretnék a barátnőmmel ebédelni!” Beleegyezően bólintok, ez épp kapóra jön nekem. Nyilvánvalóan időre van szükségem, hogy felfogjam, hogy megértsem, mi történik. Lehet, hogy orvoshoz kell mennem. A fiúval folytatjuk tovább az utat az iskola felé, s egy játékot javaslak neki, az ő nevét ugyanis még mindig nem tudom. A szabály a következő: mondjuk, hogy most először találkozunk az utcán, megmondod, hogy hívnak, mit szoktál csinálni, mit szeretsz. „Rendben, de akkor te is...” Yourinak hívják. Szerdánként cirkusziskolába jár, amúgy harmadikos, és szerelmes Laurába, akivel egy padban ülnek. De legeslegjobban engem szeret. Úgy érünk oda az iskola kapujához, hogy az én életemre már nem jut idő. „Holnap te jössz, jó?” Mielőtt bemenne, egy puszit nyom az ajkam bal csücskére, a szemében ugyanaz a huncut tűz lobog, mint az apjában. Én meg ott maradok egyedül az utcán.

Betérek a legközelebbi presszóba, és egy dupla kávé rendelék. A dupla whisky is megfordul a fejemben, amikor rádöbbenek, hogy nincs nálam lakáskulcs. Sírva fakadok ott, az asztal szélén. A tulaj odalép hozzám: „No, mi az, kicsi Marie-m, mi baj?” Mit felelhetnék erre? De ha már egyszer baj van, a kávé legalább ajándékba kapom. Annál jobb, úgyszincs nálam pénz sem. Lassú léptekkel elindulok a ház felé, abban reménykedve, hogy a portásnőnél lesz pótkulcs. Be kell jutnom a lakásba, pénzt kell magamhoz vennem, és valamiféle jeleket kell találnom, hogy megértsem, mi történt velem. Pablo tizenkét évet emlegetett. Futó pillantást vetek egy újság címlapjára: 2000. május 12., péntek. Sokáig állok megkövülten az újságárus állványa előtt. „Vedd csak el, Marie, majd később kifizeted” – kiáltja oda nekem egy kövér asszony, miközben egy halom magazint emel ki a föliacsomagolásból.

Tegnap este még 1988 volt. Május 12., csütörtök. Egy nap eltérés. Nem fér hozzá kétség: ez azt jelenti, hogy tizenkét év eltelt. Én 1988-ban hiszem magam, épp most ismerkedtem meg Pablóval. Csakhogy 2000-t írunk, és nekünk két gyerekünk van. De hol vagyok én ebben az egészben? Semmire nem emlékszem... Leszámítva egy hetedik emeleti lakást, a Montmartre egyik utcájában. Látom magam előtt, ahogy Pablo kivisz az erkélyre, hogy megcsodáljuk a Sacré Coeurt. Látom Pablót: a blúzom alá fúrja a fejét, és azt üvölti a virágok között, mennyire kíván. Pablót, aki pillanatnyilag az egyetlen kapocs, ami a tegnappal összeköt.

Mi történt tizenkét év alatt? Még mindig van anyám? Még mindig ugyanazok a barátaim? Van még munkám? Munkám... Lehet, hogy várnak rám. De hol? És mi lett a lakásommal? Kivel beszéljek arról, mi történik velem? A ház kódos kapunyitója előtt megtorpanok. Valaki éppen jön kifelé, odaköszön nekem. „Jó napot, de las Fuentes asszony, hogy van?” Tehát férjnél vagyok. Megeresztek egy

„Köszönöm, jól”-t, és besurranok a résen. A portásnő a lépcsőházban áll, és én dobogó szívvel kérdezem meg tőle, van-e kulcsa a lakáshoz. „Igen, hogyne, asszonyom, a férje tegnap hozta vissza.” Csodálatos vagy, Pablo! „A maga kulcsa fenn maradt? Nem jól ébredt ma reggel?” Ó, ha tudná, mennyire nem ébredtem fel még mindig!

Az otthonomba – az otthonunkba? – lépve valamivel jobban érzem magam. Letaglózva, de biztonságban. Még mindig képtelen vagyok felfogni. 2000! A mitikus év... Az egyetemen azt mondogattuk: „Igen, 2000-ben ezt és ezt fogom csinálni...” Úgy vetítettük ki magunkat a jövőbe, mint valami sci-fi filmben... Úgy beszéltünk 2000-ről, mintha azt a napot írnanék le, amikor a Holdon fogunk nyaralni. Látszólag én oda is kerültem. Most, hogy végre egyedül vagyok, talán rá fogok jönni. Sorra átkutatom a lakás helyiségeit, de hogyan találhatnám meg benne tizenkét, a jelenlétem nélkül eltelt év nyomait? Szinte azonnal fényképalbumokba botlom. Vajon ki készítette őket? Én soha nem voltam képes időt pocskékolni ilyen unalmas tevékenységre. Nálam a fotók egymás hegyén-hátán hányódtak egy nagy dobozban, amire a régi ismerőseim mindig rávetették magukat, hogy kommentálják a legutóbbi nyaralásunkat, vagy – ami még annál is jobb – a gyerekkori felvételeinken vihorásszanak. Én vagyok az egyetlen, akinek sok fényképe van az elválaszthatatlanok kis csoportjában, amit a barátaimmal alkotunk. Sokat fotózom, és kamaszkorom óta én magam hívom elő a képeket.

Mielőtt kinyitnám az albumokat, amitől már előre félek, berontok a fürdőszobába. Az előbb eszembe villant valami, amire eddig nem gondoltam. A tükör megadja a választ. Tizenkét évvel öregebb vagyok: az arcom vékonyabb. A szemem sarkában néhány apró ránc, a frizurám szinte ugyanolyan. Nem mondhatnám, hogy nem tetszik az a változás, amit az arcomon látok, de képtelen vagyok felfogni

a tényt, hogy tizenkét év elrepült. Elviselhetetlen érzés, hogy ellopták tőlem az időt. Érzem, hogy mindjárt újra könnybe lábad a szemem; beállok a zuhany alá. Sajog a testem, ahogy egy átszerelmeskedett éjszaka után szokott. Tessék, ez az egyetlen kézzel fogható, a tegnaphoz kapcsolódó érzés. Belebújok egy köntösbe, amit elég nőiesnek találok ahhoz, hogy az enyémmek véljek, és átvizsgálom a szekrényem tartalmát. A benne lógó ruhák nem a jelenlegi ízlésemet tükrözik ugyan, de csinosnak tartom őket. Kiválasztom azt, ami a legközelebb áll a tegnapi énemhez: egy viszonylag rövid szoknyát meg egy virágmintás, testhezálló pólót. Miközben öltözködöm, végre jobban szemügyre merem venni magam. Feltűnik, hogy a köldököm fordított v-alakú. És akkor hirtelen rádöbbenek: nekem gyerekeim születtek! Terhes voltam. Kilenc hónapig hordtam őket a szívem alatt. Szültem. Tehetetlenségérzet önt el, szinte szégyellem magam. Hogyan felejthettem ezt el? Ha valóban 2000-ben vagyunk, amint azt az utcán látott újság bizonyítja, akkor én csavarodtam be, én hibbantam meg, én töröltem ki a tudatomból tizenkét évnyi életet. Lehet, hogy jobb lenne, ha orvoshoz fordulnék. De mi van, ha bezárnak? Ha mindenféle vizsgálatnak vetnek alá? Bénító félelem markol a torkomba. Úgy döntök, egyedül nyomozok tovább, nem avatom be az orvosi testületet. Elvégre, ahogy bekattantam, úgy ki is kattanhatok. Lehet, hogy még mindig egy esztelen álomban tapicskolok? S mindjárt felébredek gyerekek nélkül, az új munkahelyemmel, egy olyan Pablo mellett, akivel tegnap találkoztam. Ez az: mi lehet a munkahelyemmel?... Állj! Le kell csilapodnom. A fejemben számtalan kérdés kavargó, és a hirtelen rám törő szorongásrohamok egy hatalmas pánik felé taszítanak. Szinte már hányinger kerülget, lerogyok egy székre, kezemben egy táskával, ami alighanem az enyém.

Megszólal a telefon. Tétovázok. Végül határozott mozdulattal felveszem. „Halló, szerelmem! Hazaértél? A gyerekekkel rendben ment minden? Lola zabálni való. Felkeléskor szerelmet vallott nekem. Micsoda öröm, hogy ilyen gyerekekkel ajándékoztál meg! És te jól vagy?” Mindenre igennel felelek. Egy pillanatig mintha habozna, majd folytatja: „Tudom, hogy nyugtalankodsz az állásod miatt. (Nem hiszek a fülemnek.) Meglátod, gyorsan találsz majd valamit. Azzal a nagy végkielégítéssel, amit kapsz, nyugodtan keresgélhetsz. És hát itt vagyok én is. Használd ki az időt, pihenj! Több időt szakítunk majd magunkra. És írhatnál is. Azt gondolom, tehetséges vagy.” Szóval nincs munkám. Ez aztán vicces! Nem túl sokáig tartottam meg. Tegnap még azt ünnepeltem, hogy felvettek, ma pedig már az utcán találom magam. Ugyanakkor nagy megkönnyebbülés, hogy tudom, lesz időm nyomozni az életem után. „Valami szép történetet kellene keresned, egy jó témát, valami eredetit...” Pablo tovább sorolja a javaslatait az írással kapcsolatban, én meg alig tudom megállni, hogy ne nevessem el magam. A jó téma nem szokott az utcán heverni... „Ma nem tudok veled ebédelni, de hiányozni fogsz. Este találkozunk, szerelmem... Szeretsz? Otthon leszel, amikor hazaérek?” Nyugtalannak tűnik. Kétségbeesetten összeszedve minden erőmet igennel felelek. Valami törést érezhet a hangomban. „Biztos?” Nem szabad megtudnia. „Pablo, te vagy a legcsodálatosabb férfi, akit ismerek. Elveszel feleségül?” Nevet. „Már házasok vagyunk, ne felejtse el! De egyébként persze, szíves-örömezt elveszlek még egyszer. Legyen szép napod, kis menyasszonyom!”

Leteszem a kagylót. Tehát igaz, már házasok vagyunk! Hogy is szólítottak ma reggel? Milyen asszonynak? Valami rettenetes név volt. Muszáj nekiveselkednem a fotóalbumoknak. És apropó! Hol van a jegygyűrűm? Semmi... A mosolyok, nyaralások, születésnapok,

arckifejezések sora semmit nem idéz fel bennem. Hiába számítok minden egyes lapon valami megrázkódtatásra, egy árnyra, egy szárra, amit ha meghúzok, jön utána a többi: egy idegen nő fényképalbumát lapozgatom lázasan. Egy másolatom mosolyog, vagy épp duzzog a képeken, támaszkodik ismeretlen vállakra, fog a karjában kisbabákat, néz a lencsébe régi ismerősök oldalán (egyikük-másikuk megöregedett), integet... Nocsak, az anyámnak más a frizurája! És ki ez a férfi, aki átfogja a nyakát? Döbbenetes látni életemnek ezt a fotóregényét. Olyan, mintha lenne egy hasonmásom. Leginkább azok a képek hoznak zavarba, amelyeken terhes vagyok. Az elsőnél mindenütt gömbölyű vagyok, a másodiknál csak a hasam az. A dekoltázsom ugyanakkor pazar, legalább kilencvenötös lehet a mellbőségem. Az egyik képen Pablo mohó pillantása arról árulkodik, hogy kerekded idomaimat az én latin szlávom is kedvére valónak találta. Ezek az albumok egy örült nő életét foglalják össze. És ez az örült nő én vagyok. Ebben a sokszínűnek látszó életben sehol egy esküvői kép. Ahogy a lakásban sincs. Örömmel konstatalem, hogy tizenkét év elteltével még mindig irtózom az olyan étkezőktől vagy hálósobáktól, ahol egy asztalon elmaradhatatlanul ott trónol az egybekelés makulátlan fehérségébe dermedt, mosolygó pár evidenciája. A keretbe foglalt hitvesi borzadály. Újra megszólal a telefon. „Megjöttem. Szervusz, drágám, hogy vagy? Hogy sikerült Youri fellépése? Remélem, csináltál fényképeket... Marie, hallasz?” Igen, hallak.

Anyám hangja. Egy pillanatra elfog a megkönnyebbülés. Legszívesebben elmondanám neki, hogy fogalmam sincs Youri fellépéséről, hogy örülök, hogy még él, hogy mindent elfelejtettem, ami az utóbbi tizenkét évben történt. Ő hozott világra. Neki muszáj tudnia, mi nem stimmel velem. Hol van a gyártási hiba az agyamban?

Szeretném, ha a karjába venne, ringatna, és azt mondaná: „Semmi baj, kicsikém, majd énekelek neked úgy, mint amikor két-három éves voltál.” Tessék, még véget sem ért a lányságom, és máris kétgyerekes anya vagyok! Bizonyára kivagyok idegileg. Ahogy hallom a hangját, legszívesebben elbógném magam, úgy szeretném elmondani valakinek, milyen lidércnyomásba csöppentem. Valami azonban visszatart: egy parancsoló, érvekkel teli belső hang. Micsoda?! Miféle lidércnyomás? Fantasztikus férjed van, csodás gyerekeid, munkanélküli lettél ugyan, de nem vagy szegény, van időd munkát keresni. Csak nem roskadsz már anyád karjaiba! Nem huszonöt éves vagy, hanem harminchét! Atyaúristen, harminchét! Most számoltam csak ki, hány éves vagyok... Leülök a padlóra. „Drágám, hallasz? Valami baj van? Csak nem vagy beteg? Meg akartam kérdezni, még mindig úgy van-e, hogy ma elmegyünk ebédelni? Emlékszel, megbeszéltük, ha visszajövök, együtt ebédelünk.” „Nem, nyugodj meg, minden rendben. És persze, hogy emlékszem – mondja az automata. – Hol szeretnél ebédelni?” „Itt a környéken. Gyere értem egyre!” „Anya, jobban szeretném, ha közvetlenül az étteremben találkoznánk, ha neked is megfelel.” „Tökéletesen. Akkor mondjuk egykor Lippnél... Szervusz.”

Áldom anyámat és a szokásait. Ismerem ezt az éttermet. Tehát még mindig a hatodik kerületben lakik. Az is lehet, hogy ugyanabban a lakásban. Nehogy elfelejtsem megkérdezni tőle. Muszáj lesz felírnom. Mindent meg kell tanulnom fejből. Muszáj emlékezmem. De vajon képes leszek-e rá? Nem fogom-e egy óra múlva elfelejteni az ebédet, amiben az előbb megállapodtunk? Hogy működik egy olyan memória, amely egy csapásra képes átugrani tizenkét évet? Idegesen felnevetek, lényeg, hogy az ember ne veszítse el a humorérzékét. Rettegek, hogy valami baklövést fogok elkövetni.

A táskám áttanulmányozásából kiderül, hogy az elbocsátásomig a háttáridőnaplóm meglehetősen tele volt, mi több, zsúfolásig tele. Még mindig megvan néhány régi barátom, legalábbis a regiszteremben szerepel a nevük, rúzs téren viszont megváltozott az ízlésem. Sokkal sötétebbet használok. Borzalmasnak találom. Van egy kulcsosomóm a lakás kulcsaival, meg egy kocsikulcs. Milyen autóé lehet? Sejtelmem sincs. Vannak metrójegyeim is, de most zöldek, nem sárgák. A pénztárcámban pedig egy ötszázfrankos bankjegy. Na, ez nem éppen gyakori nálam. Mindig is a bankkártyanemzedékhez tartoztam, amelyre némely idős kereskedők szoktak panaszkodni. Csupán egy-két kávéra való aprót tartok magamnál, minden egyebet kártyával vásárolok. Ettől függetlenül megnyugtató, hogy találtam egy ekkora címletet, és nem kell kérnem senkitől. Ki tudja, lehet, hogy tizenkét év alatt a kávé ára is jócskán felment! Egy nagyon régi, kopott és ismerős irattárca mélyén néhány fénykép: egy csecsemő, akiről nem tudom eldönteni, hogy a fiam-e vagy a lányom, meg egy fotó Pablóról és rólam: XVIII. századi ruhákban vagyunk egy városban, amelyről feltételezem, hogy Velence, ahová én soha be nem tettem a lábam. Boldognak látszunk a gondolánkon, sőt, nagyon is boldognak. Én egészen tűrhetően festek régi korok hercegnőjeként, Pablo arcán pedig az az elbűvölő mosoly ül, ami miatt oly lelkesen ragadtam meg tegnap a felém nyújtott kezét. Vagyis... aznap, amikor megismerkedtünk. Talán nem kellene tovább tagadnom azt, ami nyilvánvaló. Most délelőtt tizenegy óra van, és vajmi kevés rá az esély, hogy ismét tizenkét évvel korábban ébredjek fel.

Az előszobában álló íróasztalban kotorászva egy dossziét találok fizetési szelvényekkel és bankszámlakivonatokkal. Az összes az én nevemre szól. A fizetési cédulák közül a legrégebbi egyéves, a kivonatok közül féléves, de kezdetnek már ez is valami. Ahogy közelebről megnézem

a munkáltatóm nevét, meglepődve látom, hogy az a Helyi TV és Tsai, ugyanaz a cég, amelyikhez tegnap vetek fel. A francba! Mikor fejezem be már végre, hogy letegnepozzak egy olyan távoli napot?! Ebből az információból azonban rögtön egy másikra következtetek: ha tizenkét évig maradtam egy vállalatnál, akkor valamennyire csak érdekes volt a munkám. Kár, hogy néhány fizetési papíron kívül nem maradt belőle más. Ahogy felnézek, hirtelen meglátom a számítógépet. Elképzelhető, hogy készítettem másolatot a szakmai dokumentumaimról. Régen ez volt a szokásom, s talán még mindig megvan. Bizonyára akad néhány fájl, ami majd támpontul szolgál. Remélem, legalábbis.

Szalad az idő. Indulnom kell, hogy találkozzam anyámmal, és még mindig nem tudom, hallgassak-e vagy beszéljek. Felkapom a táskámat és a lakáskulcsokat, nehogy esetleges újabb felfedezések tovább marasztaljanak. Ahogy kinyitom az ajtót, hogy kilépjek a lakásból, a küszöbön találok a postát: egy levelet, ami a lánykori nevemre érkezett, meg egy képeslapot „Marie de las Fuentesnek és az egész familiának”. Philippe! Egy régi barátom, egy grafikus, aki abban az időben, amikor megismerkedtünk, úgy mutatta ki, hogy értem lángol a szíve, hogy több tucat krokít dobott a postaládámba. Majd kiugrok a bőrömből örömömben, hogy még mindig a látókörömben van.

Ó, a hűséges barátok! Kemény csapások idején nincs is náluk jobb. A fogalmazásmódja és a rajzai mit sem változtak. Húsvét alkalmából küldött üdvözetet. A többi küldemény Pablo nevére jött. Van egy állatos újság Yourinak és egy képeslap valamennyiünknek. Tüstént ráismerem az írásra: anyám küld nekünk néhány pálmafát Martinique szigetéről. Tehát onnan érkezett haza. A lap alján egy másik, ismeretlen írással ez áll: „Sok szeretettel csókollak benneteket. Jean.” Eszembe jut a fénykép, melyen anyám egy érett korú férfinak támaszkodik. Újra férjhez ment volna?

– Nem mentem férjhez, drágám, csak összeálltam valakivel... ahogy nagyapád mondta volna. Ha újra férjhez mennék – amit kétek, abban a korban vagyok ugyanis, amikor nem kell már alibi ahhoz, hogy az ember pajzánkodjék –, úgy gondolom, te leszel az első, akit erről értesítek... De miért kérdezel ilyet? Azt hiszed talán, hogy suttyomban hozzámentem Jeanhoz a trópusokon?

– Ugyan, dehogy... Csak vicceltem.

Mi tagadás, szerencsém van. Azt is felelhette volna, hogy de hiszen már régen, és hogy én is ott voltam az esküvőn. Előveszek egy csomag cigarettát, amit útközben vásároltam magamnak. Meglepődve néz rám, én meg majdnem megfulladok az első slukktól.

– Újra dohányzol?

Az arca hitetlenkedő.

– Igen, vagyis nem... Csak ki akartam próbálni, milyen is.

Délelőtt csodálkoztam is rajta, hogy nem találok a házban cigarettát, de azt is el kell ismernem, hogy egyáltalán nem hiányzott. Tehát leszoktam róla.

– Nyolc év után sajnáltam volna, hogy újrakezded – jegyzi meg anyám, a szemöldökét felvonva.

Kattog az agyam: feltehetőleg az első terhességem alatt szoktam le. Bűnbánó arccal visszarakom a táskámba a dobozt.

– Látod, hogy nem megy. Kifejezetten rosszul esik. Csak teszteltem.

Nevetek, de érzem, hogy a hangom hamisan cseng. Anyám nem mond semmit, rendel, aztán csöndesen szemügyre vesz.

– Biztos, hogy jól vagy? Összevesztél Pablóval? Vagy attól készül-tél ki, hogy leépítettek a cégnél?

– Dehogysis, hidd el, semmi bajom! – tiltakozom erőtlenül. – Csak kicsit fáradt vagyok, ez minden.

– Akarod, hogy nálam legyenek a gyerekek a jövő héten? Mintha azt mondtad volna, hogy szünetük lesz. Azt hittem, anyósod elvitte a kicsit.

– Nem, anya, hidd el, minden rendben!

Valószínűleg ki kellene használnom a lehetőséget, de hogyan ismerjem meg a családomat, ha anyám azonnal elviszi tőlem a gyerekeimet? Végére is, csak reggel óta vannak nekem. Hogy elkerüljem a bonyodalmakat – hirtelen ugyanis úgy döntök, nem beszélek neki most rögtön az amnéziámról (nocsak, most először kezdem nevéen nevezni a kalandomat!) –, a nyaralásáról meséltetem. Alapjában véve, anyám nem sokat változott. Épp csak kicsivel felszabadultabb, kicsivel kerekdedebb, de még mindig ugyanolyan beszédes, és ugyanolyan kategorikusan ítélkezik. Mielőtt elköszönnék tőle, nem mulasztom el megkérdezni a címét és a kapunyitója kódját, azzal az ürüggyel, hogy el akarok neki küldeni egy csodás könyvet, amire úgymond most bukkantam rá otthon. Mivel csodálkozik a kérdésem, azt mondom, persze, tudom, hogy hol lakik, de a házszám valahogy kiment a fejemből. Ami viszont nem indok arra, hogy miért van szükségem a kódra is. Belegabalyodom a magyarázkodásba, de végül mégiscsak felírja a címét. Még mindig ugyanabban a lakásban él. Ettől szinte megkönnyebbülök. Legalább van egy hely, ahol, ha akarom, kipihenhetem ezt a hihetetlen változást.

Úgy döntök, busszal megyek haza. Idefelé jövet, a metróban – leszámítva a reklámokat és néhány kocsit valamelyest dekoratívabb stílusát – nem vettem észre eget rengető változást. Egy dolog azonban meglepett: a koldusok száma megötszöröződött, és egy csomó pasas árul újságot a metróban. A tartalmukat még nem láttam. Az ötszázfrankos bankjegyem nem tette lehetővé, hogy csillapítsam a kíváncsiságom.

Az utcán valahogy minden merevebbnek tűnik. Nem tudom pontosan, mi az oka, de nem tudok szabadulni ettől a benyomástól. Minden sűrű vagy fekete, kezdve a divattal. A cipők retteneteseek, a lányok úgy néznek ki, mintha olyan légpárnás hajókon járnának, amilyeneken a Csatorna-szigeteket lehet megközelíteni. A fiúk két táborra oszlanak: borotvált fejű katonaszerűségekre és feminin copfosokra, akik finom vonásaikkal éretlen kamaszlányoknak tűnnek. Csaknem mindenki savanyú arcot vág, az emberek többsége lesütött szemmel közlekedik. Meg vagyok döbbenve. Nem tudom felfogni, hogy tizenkét év alatt ilyen rossz irányban változhattak az emberek. Azon tűnődöm, vajon kizárólag a párizsiakat érinti-e ez a jelenség, vagy egész Franciaország ilyen morózussá vált. Mintha háború lenne. Pedig idefelé jövet beleolvastam az újságokba, és semmi ilyesmiről nem esett szó bennük.

Ahogy orromat az üveghez nyomom, egy idő után észreveszem, hogy másmilyenek az autók, és hogy az utcák is megváltoztak, de legfőképpen az általános hangulat, az emberek kötik le a figyelmemet. Csodálkozva tapasztalom, hogy eddig még soha nem éreztem ezt az együttes benyomást, amit egy tömeg, emberek egy csoportja, kirakatok egymást követő sora, vagy az utunkba kerülő táblák kelthetnek. Mást látok, mint amit eddig láthattam. Újra felfedezem a várost, amelyben azelőtt is éltem, csakhogy most egy idegen szemével nézem. Ugyanakkor meg vagyok győződve, hogy nem egyedül a földön kívüli vagy inkább időn kívüli státuszom az oka a látásmódomnak. Egy századvég általános állapotát érzékelem. És azért látom ennyire élesen, mert tizenkét év távollét után szemlélődöm. Ugyanilyen szemmel fogom látni a magánéletemet is? Lehetséges, hogy kívülről fogok figyelni egy párkapcsolatot? Legfőképpen az aggaszt, hogy úgy kell belekapaszkodnom egy életbe, mintha mozgó vonatra ugranék fel.

Ahogy először készülök bemenni a kulccsokkal a lakásba, össze-rezzenek. Egy szomszéd jön lefelé a lépcsőn, és odaköszön nekem. Úgy érzem, mintha tolvajkulcsot használnék, mintha betolakodóként hatolnék be más lakásába. Belépek az ajtón, és meglep, mennyire nincs ismerős érzésem. Ha viszonylag jól is érzem magam itt, az azért van, mert tudom, hogy itt lakom, s mert életem eltűnésének magyarázatát valószínűleg e falak között találom meg. Meg aztán ez az egyetlen hely, ahol egyedül jöhetek-mehetek egyik helyiségből a másikba, ellenőrizhetem a szekrények tartalmát, keresgélhetek a holmijaim és tovatűnt életem támpontjai után. Nem sokáig tudok azonban ellenállni a kísértésnek. Fogom magam, és visszamegyek a hatodik kerületbe, a hajdani címemre, az Université utcába. Becsöngetek, gyereksírást hallok. Egy nő nyit ajtót, a karjában kisbaba, egy másik gyerek a szoknyájába kapaszkodik. Mintha minden a mostani életemet idézné. Kitalálok valami érzelmes történetet, hogy szeretném viszontlátni a régi otthonomat, mire a nő beenged. Furcsamód a lakás, ami tegnap még az enyém volt, semmivel sem ismerősebb, mint az, amelyikben ma reggel felébredtem. A bútoraim, a rám jellemző hangulat nélkül hiányzik belőle az, amiért idejöttem. Köszönetet mondok a családayának, aki miközben kikísér, elárulja, hogy 1988 óta két másik bérlő is lakott itt előtte. Fel kell hagynom azzal, hogy a múltam nyomait keresgélem. Arra a tizenkét évre kell koncentrálnom, ami hiányzik a leltárból.

Ahogy elmegyek néhány nő mellett, akik a közeli iskola előtt áll-dogálnak, rádöbbenek, hogy reggel óta nekem is vannak gyerekeim, gyerekeim, akik hamarosan észreveszik, hogy az anyjuk nem ment el értük. Rémülten leintek egy taxit, és könyörgök a sofőrnek, hogy próbáljon meg ürrepülőgép üzemmódba kapcsolni a Saint-Germain körút és a Montmartre között. Kifejezetten együttműködőnek

mutatkozik, ám amikor az óvoda elé érek, a kaput már zárva találom. Mit csinálnak vajon azokkal a gyerekekkel, akiket itt felejtettek? Tessék! Máris rossz anya vagyok. Alig tíz órája vannak gyerekeim, és már is elhanyagolom őket. Az igazgatónő a homlokát ráncolja, és az uzonnázókhoz kísér. A gyerekek, akik hatig a napköziben maradnak, érdeklő arccal mustrálgatnak. A lányom láthatólag nincs közöttük. Az egyik óvónő odajön hozzánk.

– A dadus már elvitte Lolát – mondja, csodálkozva az aggodalmamon.

Valamit dadogok mentegetőzésképpen:

– Valószínűleg félreértettük egymást. Úgy volt, hogy ma én jövök érte, csak elkéstem.

Rohanok vissza a házba. Akkor bizonyára Yourit is elhozta. Ahogy belépek, üdvrivalgás fogad. Húznak-vonnak, ölelgetnek, elárasztnak.

– Mami, milyen korán hazajöttél ma! Akarsz játszani? Bejössz a szobába?

Nem győzők csodálkozni. Az a benyomásom, mintha ünnepelnének, éljeneznének. Soha senki nem fogadott még ekkora hévvel ilyen rövid távollét után. A dadus, egy csupa mosoly afrikai nő, megkérdezi, elmehet-e, és közli, hogy a vasalás kész. Legalább ezt elértem! Világéletemben utáltam vasalni, és 1988-ban még nem volt segítségem, aki megcsinálta volna helyettem. Addig halogattam, míg halmokban nem állt a vasalatlan, míg nem volt más választásom, mert már nem volt mit felvennem. Hirtelen könnyűnek érzem magam, elindulok a gyerekek után a szobájukba, egyidejűleg elhatározom, hogy pillanatszerűleg felfüggesztem a kutatásaimat. Még ha otthon vagyok is, félek, hogy magamra vonnám a figyelmüket, ha végigturkálnám az összes fiókot és szekrényt.

A délutáni postából megtudom, hogy a Foglalkoztatási Szövetség elfogadta a kérelmemet. Közlik a juttatásom napi összegét, amit a jelentős végkielégítemre való tekintettel csak két hónap múlva kezdenek majd folyósítani. Tehát elegendő pénz áll rendelkezésemre ahhoz, hogy ne szenvedjek szükséget, s jelen pillanatban mindenké előtt azon a téren kell komoly erőfeszítéseket tennem, hogy megtanuljak két lovas figurát mozgatni, akik egy várat készülnek megrohamozni. Miután néhány órát a világűrben töltöttünk – felruccantunk a Holdra –, elolvastunk négy kismackós mesét, felszolgáltuk a teát és a sütit, piramist építettünk, megjavítottuk a motort, majd minden babát pizsamába bújtattunk és lefektettünk. Ekkor fordul a kulcs a zárban. A munkából hazatérő hős apa, akinek ugyanolyan ováció jár, mint nekem, megáll a gyerekszoba ajtajában. Meglepett pillantással néz rám.

– A gyerekek még nem fürödtek, vagy újra felöltöztetted őket?

– Nem! – kiáltják egyszerre. – Még nem fürödtünk! Csak játszottunk, egy csomót játszottunk... És most irtóra éhesek vagyunk!

– Kitaláltál valamit ma estére?

Egy szempillantás alatt rádöbbenek, milyen is lehet egy család élete. Természetesen láttam már a gyerekes barátnőimet ténykedni: vigyázni kell a gyerkőcökre, amikor fürdenek, meg kell etetni őket, emellett még a férjnek is vacsorát kell készíteni. Csakhogy ma este mindebből semmi, de semmi nem történt meg! Már majdnem fél kilenc, és a gyerekek piszkosak, éhesek. Gyorsan megnyitom a fürdőkád csapját, és megkérem Pablót, dugja őket a vízbe addig, amíg én összeütök valamit a konyhában. Délnyugat-franciaországi ínycsikereimnek köszönhetően meg fogom menteni a vacsora becsületét, s míg Pablo a gyerekekkel van, meghányom-vetem magamban azt a kérdést is, amit reggel óta halogatok: elmondjam-e neki

őszintén, mi történik velem? Vagy hallgassak erről az örületről, és próbáljak meg egyedül kikecmeregni belőle?

Amíg Pablo zuhanyozik, megvacsoráztatom a gyerekeket, és olyan harsányan hahotázunk, hogy derekára csavart törülközővel egyszer csak megjelenik a konyhában, hogy megtudakolja, mi az, amin ilyen hangosan derülünk. Semmi, szinte semmi. Csak a sajt a tésztán, ami megolvadt, és úgy nyúlik, hogy vége-hossza nincs. Gyorsan bekísérjük a gyerekeket a szobájukba, és kezdetét veszi a lefektetési szertartás. Abban a pillanatban, amikor ki akarok menni a szobából, Youri utánam szól a sötétben: „Mami, gyere ide! Egy utolsó puszit, légyszí! Te vagy a legszuperebb mami a világon!”

Lola pedig megvárja, hogy visszamenjek a konyhába, hogy egy pohár vizet hozzak neki, utána kéri a ráadáspuszit, és megkérdezi, kifesténem-e a száját igazi „júzsaj” a „szüjnapjája”. Amikor megpróbálok ráadni a pelenkát, ami oda volt készítve az egyik polcra, felcacag. „Az a babának van – mondja. – Én már nem vagyok baba. Mondd, mami, mikor jön haza Zoé?” Fogalmam sincs, ki lehet ez a kislány, akinek a neve nekem semmit sem mond. Vagy inkább kiskutyta lehet, esetleg egy másik bébiszitter? Nem tudom, kicsim, majd holnap megbeszéljük, amikor visszatértél az álom birodalmában tett nagy utazásodról. Nehéz, amikor az ember nem tudja, milyen szavakat mondjon. Ugyanazokat használhatom most is, mint régen, vagy másfélüket, melyek szintén kiestek az emlékezetemből? A gyerekek túl érzékenyek ahhoz, hogy nyugtot hagyjanak az értelmemnek. Az este folyamán voltak olyan pillanatok, amikor észrevettem, hogy furcsán néznek rám. Nyilván érzik, hogy nem ugyanaz vagyok, hogy más lakik az anyjuk testében. Márpedig én vagyok az anyjuk, ismételve, hogy meggyőzzem magam, de oly kevésbé ismerem őket. Amnéziás anya vagyok. Néhány ideges könnycsepp ismét összegyűlik

a torkomban. Küzdök ellenük. Csak örülhetek, a helyzetem irigylésre méltó: a gyerekek nagyszerűek, igazi kis angyalok, belülről is szépek, érzékenyek, bájosak, elbűvölőek. Fantasztikus órákat töltöttem a társaságukban. Én is megfigyeltem a reakcióikat, a visszautasításait, a kis hisztijeiket, a testvérükkel való kapcsolatukat. Hirtenlen megérezem, hogy valaki néz. Pablo felöltözött. Egy könnyű, fehér együtttest visel, remekül illik kreol bőréhez. Vacsorázunk? Odamegyek hozzá, és a karomat a karjába fűzöm. Kicsit szorongok. Mégiscsak most esik meg velem először, hogy egy férfival való második vacsorámra tizenkét év együttélés után kerül sor.

Ahogy az ételt az asztalra rakom, rájövök, hogy ráadásul ez az első vacsoránk kettesben. Pablo meggyújt egy gyertyát, és mosolyogva szimatolja az ételt.

– Mi ez?

– Egy rögtönzött recept, maradékokból. Ezt tudtam összedobni. Elneveti magát.

– Láttam, hogy inkább a gyerekekkel volt kedved foglalkozni, ugye?

Gyanítom, hogy nem túl gyakran feledkezhetem meg a fürdetről, az étkezésekről és az időpontokról, ha ennyire szemet szúrt neki az eset. De hát milyen nő lett belőlem? Jó, azért nem kell rögtön megharagudnom saját magamra. Nem szabad elfelejtenem, hogy tizenkét évvel későbbi kiadás vagyok, még ha erősen hajlok is rá, hogy a tizenkét évvel ezelőtti fejemmel gondolkodjam. Mindenesetre ez most nem az a pillanat, amikor elhatárolódhatom önmagamtól. Egésznek kell lennem, hogy újra teljesen magamra találhassak. Egyébként is, nézzük a dolog pozitív oldalát: egy vacsora kettesben, pont erre vágytam tegnap este – néhány apró részlettől eltekintve.

Pablo nagyon boldognak látszik, ahogy ott ül velem szemben. „Jól tetted, hogy a teraszon terítettél, így változatosabb.” Nekem ez természetesnek tűnt, mivel ma este elég enyhe az idő. Rögtön arra gondolok, hogy ugyanolyan enyhe, mint azon a híres május 12-én, amikor megismerkedtünk. Csakhogy most péntek van, és 2000-et írunk.

– Nagyon szeretem ezt a ruhádat, bár nem veszed fel túl gyakran. Tőlem kaptad, emlékszel?

Ajaj, ez máris rosszul kezdődik! Csak emlékeket ne! Úgy döntök, túlreagálok a dolgot, hogy továbblépjünk rajta.

– De Pablo, hogy is felejthettem volna el azt a felejthetetlen napot, amikor egy ilyen csodálatos ajándékkal leptél meg?

Tényleg, hogy is felejthettem el, teszem fel magamnak is a kérdést. Pablót mintha meghökkentené a válaszom, de mivel látja, hogy mosolygok, ő is elneveti magát, és tekintetét az enyémbé fúrva megfogja a kezem.

– Igazán gyönyörű vagy. Sokkal szebb, mint amikor megismertelek.

Tiltakozó grimaszt vágok. Egyelőre az a nap nekem még túl közeli ahhoz, hogy hagyjam magam ilyen gyorsan megtagadni.

– Akkor fiatalabb voltam.

– Ugyan! Ma sokkal fiatalabb vagy, sokkal találékonyabb, vidámabb, fantáziadúsabb. Minél tovább nézlek, annál jobban csodálkozom.

Fennáll a veszély, hogy ez még így lesz egy darabig. Akár borítékolhatom is neki, hogy lesz még min csodálkoznia. Most például azon gyötrődöm, fogalmam sincs, mi lehet Pablo foglalkozása. Lehet, hogy a férfiak olyanok, mint a gyerekek. Ezért tüstént elhatározom, hogy ugyanazt a játékot javaslom neki, mint reggel Yourinak.

– Pablo, mondjuk azt, hogy először találkozunk. Ez a legelső vacsoránk. Tegnap épp csak szeretkeztünk. Semmit nem tudok rólad.

Nevet.

– Túl nehezet kérsz tőlem. Nem fog menni.

– Légy szíves! Próbáljuk meg! Csak a kedvemért.

– Na, jó, próbáljuk! Azzal a feltétellel, ha közben szabad nyíltan udvarolnom neked.

– Mindent szabad, amit csak akarsz, de válaszolj a kérdéseimre!

– Oké, de én kezdem: miért egyezett bele ilyen gyorsan, hölgyem, hogy velem vacsorázzon?

– A mosolya miatt... Nem is... A szeme miatt... Vagy nem is tudom, mindkettő miatt egyszerre... Ha találkozni akartam volna önnel, hogy randevút adjak, hol lett volna a legnagyobb esélyem rá, hogy véletlenül összefussunk?

– A párnámon. Csaknem minden éjszaka ott tartózkodom. Remek hely arra, hogy véletlenül összefussunk. Nem sietek, ráérek, figyelmes és engedelmes vagyok.

Nevetek, alig tudok arra koncentrálni, hogy kihúzzam belőle, amit tudni akarok.

– Tudja, én nem vagyok ám holmi gazdag örökös. Munkanélküli vagyok.

– Sebaj, én viszont közalkalmazott: egy nagyáruházban vagyok örökös alvásbanmutató. Lefekszem, és olyan jóízűen, olyan meggyőzően alszom, hogy veszik a matracot, mint a cukrot.

– Ön rettentő rosszul hazudik.

Tíz perc csevegés után Pablo a karjába von, és bevallja, hogy a játék teljességgel untatja ugyan, de engem nagyon tehetségesnek és vonzónak talált.

– Ügyesen bele tudsz bújni másvalaki bőrébe. Eddig egyáltalán nem ismertem ezt a tulajdonságodat. Igazi színészi képességed van. Tiltakozom.

– De, de, hidd el! Figyeltelek: látszott, hogy remekül érzed magad a szerepedben. Nekem viszont furá volt ez a helyzet. Nincs kedvem tovább játszani. Vegyük úgy, hogy te nyertél.

Csakhoggy engem nem a nyeres érdek. A konyhába menekülök, kiviszem a tányérokat. Gyümölcscsel térek vissza. A terasz küszöbén új kérdés fogad.

– Ugye nem felejtetted el, hoggy Zoé holnap jön vissza? Anyám valószínűleg késő délelőtt ér ide vele. Böven lesz rá időd, hoggy kettesben legyetek, mielőtt a két kis rosszcsont hazaér az oviból és az iskolából.

Egy hosszú szőrű kiskutyát képzelek magam elé, akit nyilván imádkok.

– Nem hiányzott neked túlságosan? Mégiscsak most először volt távol négy napig. Képzeld, ma felhívtam őket, és ő is beleszólt a telefonba, imádni való volt. Csak annyit mondott: „Papa, papa.”

A torkomon akad az alma. A pelenka a gyerekszobában! Hát persze. Zoé egy gyerek... Egy másik gyerek... Az enyém... A miénk... Három gyerekem van... Alattomos pánik kerít hatalmába.

– Mi a baj? Elsápadtál. Marie, rosszul vagy? Felejl!

Gyorsan lefeküdni, elaludni és 1988-ban ébredni fel, ez előtt a história előtt, és legfőképpen soha nem találkozni ezzel a pasással! Hoggyan boldoguljak három gyerekkel, használati utasítás nélkül? Nem csinálhatom ezt tovább. Muszáj beszélnem, muszáj elmondanom Pablónak, hoggy még annál is jobban komédiázom, mint gondolja. Bevisz a szobába, és lefektet az ágyra. Látszik rajta, hoggy aggódik. Nem válaszolok a kérdéseire. Meg kell nyugtatnom. Nem, képtelen

vagyok bármit is mondani. Legalábbis most rögtön nem. Eddig elég jól ment minden: megszereztem a kódot, van készpénzem, megvan a holmijaim, van néhány ismerős név a határidőnaplomban, anyám él, a gyerekek fantasztikusak. Annak az életnek, amibe belecsöppentem, az apró, materiális részleteibe éppúgy kapaszkodom, mint a nagy eseményeibe. Szinte olyan állapotban vagyok, mint az, aki gyászol, csak hogy egy veszteséggel ellentétben engem a folyamatosan felbukkanó új dolgok taszítanak teljes kábultságba.

De hát az albumok... Csak két terhességről voltak fényképek. Vagy nem találtam meg az utolsót, vagy annyira kicsi még a baba, hogy nincs kész az album. De nem. Hiszen beszél, azt mondja: „papa”. Kihasználom, hogy Pablo bemegy a fürdőszobába, odaugrom a polchoz, ahol az albumok sorakoznak. A szélén egy cipősdoboz vonja magára a figyelmemet. Alatta még egy album lapul, ami egy terhesség és egy harmadik kisbaba képeivel kezdődik. A doboz hasonlít arra, amiben régen a fényképeimet tartottam. Vagyis valószínűleg én készítem az albumokat.

– Nagyon hiányzott Zoé, ugye?

Pablo huncut ábrázattal figyel. Úgy érzem magam, mint akit tetten értek. Hiába ismétlgetem magamban, hogy ez az én lakásom, ezek az én polcaim, az én fényképeim, és hogy egy velem élő személy semmi meglepőt nem találhat a viselkedésemben, képtelen vagyok megszabadulni attól a gondolattól, hogy bünt követek el. Pablo oda lép hozzám, és átölel.

– A gyermekeim anyja hajlandó lenne félretenni anyai státuszát, hogy nekem szentelje a testét és gondolatait?

Nem hagy rá időt, hogy válaszoljak, megfogja a kezem, és a hálószobába vezet.

– Jobban érzed már magad?

Nem felelek semmit. Figyelmeztet, hogy ezt a kérdést teljes mértékben önös érdekből tette fel. Bár még mindig szívesen térnék vissza abba a másik világba, még mindig reménykedem, hogy ez a nap csupán álom (de már nem rémálomként gondolok rá), nem tiltakozom Pablo borzongató ölelése ellen. Ki tudja? Meglehet, hogy újabb tizenkét év múlva ébredek fel újra, egy férjjel, aki eltűnt, és magamra hagyott három gyerekkel. Egy kis fekete humor ma estére. Jobb, ha inkább belevetem magam az élvezetekbe.

Az éjszakám nagyon zaklatott. Előbb a hitvesi szenvedély, aztán szaggatott álmok darabkák, amelyben bíróság előtt kell felelnem a hiányzó tizenkét évről. Mindenki dühös rám és azzal vádol, hogy csak szimulálok. Maga Pablo is azt mondja, hogy komédiázom, és erre bizonyítéka is van. Egyedül a gyerekek állnak ki mellettem, kijelentik, hogy márpedig ők nem akarnak másik mamit. Hárman vannak az éjszakai zűrzavarban, de a híres Zoé arcát nem látom. Túl messze van, háttal áll, kalapban. Minduntalan felbukkan egy apró emberke is, és azt szajkózza, minden az én hibám. Sejtelmem sincs, ki lehet, de a mogorvasága megrémít.

Hatkor hullafáradtan felriadok, nincs nagy kedvem visszaaludni, kimegyek a konyhába, hogy főzsek magamnak egy kávé. Fél óra múlva Lola is kijön, és befészkel az ölembe, azzal az ürüggyel, hogy egy szörny üldözi, ami még apánál is nagyobb. Nem beszélhetek neki a saját szörnyeimről, mindketten visszafekszünk a franciaágyra, ahol Pablo szemlátomást az álom jóval békésebb vizein hajózik. A lányom keresztben elnyúlik rajtam, és azt sutyorogja a fülembe, szereti rátenni a fejét a bűvös tejpárnáimra, mert akkor gyorsabban találkozik a kék tündérrel. Elszunnyad, és én is. Úgy érzem, a testemhez bújó

meleg kis testtől végre ellazulok. Ketten bizonyára könnyebben elbánnunk a szörnyekkel.

Arra ébredek, hogy hozzám ér Pablo borostás arca. Tehát még mindig itt vagyok, és a hasamon kucorgó meleg gombóc a lányom. A szomszéd szobában pedig egy fiúcska alszik, és majdnem elfelejtettem, hogy hamarosan egy harmadik poronttyal is meg fogok ismerkedni, aki ugyancsak az én hasamból bújt elő! Az álom – vagy mégiscsak rémálom? – makacsul folytatódik. Pablo megsimogatja a homlokomat.

– Nincs lázad? Hánykolódtál, motyogtál, nem tűntél valami nyugodtnak.

Pedig az utóbbi órákban igazán jól aludtam. Pablóra nézek. Szeretem? Nehéz erre válaszolni. A szerelemnek nem ugyanabban a szakaszában vagyok, mint ő. Én még csak a történetünk elején járok, kezdő vagyok, hebegek-habogok az érzelemben. Az első idéetlen pillanatokat élem, amikor egymásba fonódó pillantással mindenem nevet az ember. És azt látom, hogy a férfinak, aki egyszerre örült és gyengéd, egyre mélyül a szerelme, és ez a szerelem úgy zajlik előttem, mintha színdarabot néznék. Csupán nézője vagyok a saját életemnek, Pablo szerelmének, a gyerekek örömeinek, mintha nem is léteznék igazán.

Reggel, amikor mindenki elment otthonról, folytatom a kutatásaimat, és úgy döntök, felhívom az egyik számot, ami ismerős volt a regiszteremben. Catherine régi barátnóm. Együtt jártunk iskolába. A hangja meglepettnek tűnik. Mi több, felettébb meglepettnek. Ugyanakkor boldognak is. „Marie? Jól vagy? Hallottam, hogy kislányod született.” Lehetséges volna, hogy nem beszéltem vele a harmadik gyerekem születése óta? „Beugorhatok hozzád az ügynökségre?” Egy fotódokumentációs szolgálatnál dolgozik. „Hát persze, ebédeljünk együtt, ha van kedved.”

Elfogadom a javaslatát, és amikor leteszem a kagylót, eszembe jut, hogy az „anyósom”, ahogy anyám mondta, ma hozza vissza Zoét. Ezt fel kell írnom magamnak. Az íróasztalban, amiről feltételezem, hogy az enyém, találok egy üres noteszt. Olyat, amelyet mindig is szívesen tartottam magamnál, hogy utazás közben jegyzetelhessek. Egy bőrkötésű noteszt, szép vastag, nagyon sima és nagyon fehér lapokkal. Soha nem írtam sokat, de időről időre ellenállhatatlanul rám tört a vágy. Olyankor telekörmöltem néhány lapot. Bármi ki tudta ezt váltani belőlem. Gyakran egyszerű kis mondatok, versek, apró boldogságok, utazás. Ciklikusan és frenetikusán kapott el az írhatnék, s ahogy visszaemlékszem, ritkán volt érdemes elolvasni. Pillanatnyilag viszont mindössze arra van szükségem, hogy feljegyezzem új életemnek azon eseményeit, amelyekről nem szabad megfeledkezniem.

Egy röpké pillantás a hűtőszekrényre elég ahhoz, hogy megállapítsam: bizony nem egyszerű, ha az embernek nagy családja van. Vajon ki vásárol be? És mikor? Szombati családi program egy hipermarketben, vagy napi tortúra két-három dugig tömött szatyorral? Ki fog nekem választ adni a mindennapok alapvető kérdéseire? És ki fogja elmagyarázni nekem, mi mondta fel a szolgálatot a fejemben olyannyira, hogy teljesen kiesett belőle tizenkét év, amiből nyolcat gyerekekkel, négyet pedig a férjemmel kettesben éltem le? Egyébként vajon milyen párt alkothattunk? Azelőtt soha nem bírtam ki két évnél tovább egyetlen férfi mellett sem. Belefáradtam, nem működtek a hétköznapiak. Mihelyt beletelepedtek a kényelembe, amit nagy igyekezettel megteremtettem nekik, elhagyták magukat, s én unatkozni kezdtem mellettük. És mihelyt unatkoztam, másutt kezdtem keresgélni. Anyám gyakran mondogatta, úgy funkcionálok, mint egy férfi. „Mit akarsz, hogy működjön így egy kapcsolat?” De nem. Úgy funkcionáltam, mint egy nő, aki unja magát. Egy emberi lény, akit

elhanyagolnak, akivel nem együtt élni akarnak, hanem csak profitálni abból a környezetből, amit létrehozott. Nem kívántam szimplán egy boldogság építészé lenni. Szerellemmel akartam élni, meg akartam élni a szerelmet. Síralmasan szokványos dolog.

Bárhogy is keresgélek, egyet sem sikerül előkerítenem azokból a füzetekből, amiket időnként teleírtam. Kidobtam volna őket? Bennük rejtőzne a megoldás, miért váltam azzá, aki ma vagyok? Az egyik fiókban ellenben megtaláltam a gyerekek egészségügyi könyvecskéit. Orvosi szempontból most már mindent tudok a múltjukról: a születési idejüket, a gyermekbetegségeiket... Egy részlet azonban meglepett: a két kisebb könyvecskéjén az a bejegyzés áll: „Ott-hon született”. Nem értem volna be a klinikára? Kétszer is? Én, aki közismerten anyámasszony katonája vagyok, aki már attól visít, ha egy injekciós tűvel közelednek felé, én minden segítség nélkül születtem volna? Csak nem azon ritka kivételek közé tartozom, akik úgy potyogtatják a gyerekeket, mint tyúk a tojást, meg sem érzik? Kitől kérdezhetném meg? Az egészségügyi könyvön rajta van egy bába bélyegzője, a telefonszámával. Ő, aki legmélyebb intimitásomban is ismert, hátha világra segíthetné az elveszett emlékeimet, s velük együtt engem is?

– Ez a kislány egy tünemény... Mintha mindig is velem lakott volna. Ugye, kincsem? Ugye szereted a te Bábuskádat?

Egy sugárzó nagymama áll előttem, egy meglehetősen szép, magas, erősen szláv külsejű nő, aki bizonyára jó néhány férfi fejét elcsavarta fiatalkorában. Átható kék tekintetében még ma is van egy csipetnyi huncutság, és hihetetlen tűz lobog benne. Hány éves lehet? Hatvan? Valószínűleg még annál is több: látszik rajta, hogy az a fajta, aki az éveket jókora adag pozitív energia mögé rejti.

Mellette Zoé szinte higgadtan tűnik. Az én legkisebbikem. Azt ugyanis nem hiszem, hogy további gyerekekre bukkannék. Amikor megérkezett, felém nyújtotta a karját, és az arcomat a két tenyere közé fogva cuppanós puszikat adott. Ugyanolyan elragadó, mint a másik kettő! A szeme nagyon világos: ez nem Pablo szeme, de nem is az enyém. A pillantása pont olyan, mint a Bábuskának nevezett nagyanyjáié, aki kutató tekintettel néz rám.

– Semmit nem mondott, Marie. Milyennek találja az új ruhácskáját?

– Gyönyörű! Tipikusan orosz, ugye?

Igyekszem összeszedni magam. Látszólag sikerül megnyugtatom.

– Nem egészen. Kicsit orosz, kicsit argentin. Tudja, a dél-amerikai országokban is felszedtem egy kis folklórt. Oda kellene költözniük Pablóval! Bizonyára halálosan unalmas, hogy folyton ezt ismételve, de sokkal megfelelőbb lenne ott maguknak, mint itt, Párizsban, ami annyira lassú sodrású város lett. Amíg az ember fiatal, olyan országban kell laknia, ahol pezseg az élet. Itt öregecske tempóban élünk. Ami nekünk kiválóan megfelel. De maguknak a gyerekekkel napsütésre, tánusra, lendületre van szükségük.

Azon töpregek, milyen kapcsolatban lehetünk. Úgy tűnik, kedvel. Apró, gyengéd gesztusokkal viseltetik irányomban.

– No, jó, megyek, Carlos lenn vár a kocsiban.

Javaslom, szóljon neki, hogy ő is jöjjön fel, de elhárítja.

– Nagyon kedves, de nem. Maga is tudja, milyen, és amúgy is egy barátnőmhöz igyekszünk, aki elég messze lakik. Nem szeret késni.

Mielőtt távozna, körbepillant.

– Nagyon jó az új elrendezés – dicsér meg, rám szegezve átható pillantását. – Sokkal harmonikusabb, mint az előző.

S azzal elmegy, magamra hagyva az újabb kérdéssel. Tehát átrendeztük a nappalit. Kicsoda? Pablo? Én? Mindketten? És miért?

Zoé betipeg a gyerekszobába. Valamivel több, mint egyéves: tizennégy hónapos, hogy egészen pontos legyek. Két perccel később újra felbukkan egy kis műanyag teherautóval. Fél egy van. Mit lehet egy tizennégy hónapos kisgyerek? Amikor egy kicsit megcsiklandoztam, gyors terepszemlét tartottam a szájában. Csak négy foga van, az is elől. Vagyis rágni még nem nagyon tud. És sehol nem látok kész bébiételt. Ahogy tovább kutakodom, találok egy szakácskönyvet piciknek való ételekkel, meg egy aprócska robotgépet, amiről gyanítom, hogy bébiételek készítésére való. Zoé az egyetlen, akihez rendszeren beszélhetek, mert biztos vagyok benne, hogy nem fogja visszamondani. Tudod – mondom neki, miközben egy rész vizet és egy rész zöldséget töltök a megfelelő rekeszbe –, neked most egy egészen új anyukád van. Nem emlékszik semmire, de képes és hajlandó tanulni. Nem kell rá haragudni, akkor sem, ha eleinte kicsit ügyetlenkedik.

Nagy szemekkel néz rám, figyelmesen hallgatja a kalandomat. Sőt, mintha még értene is. Eltünteti a pempőt, amit kicsit találomra kotyvasztottam, aztán összevissza hadonászva bömbölni kezd. A kezét nyújtogatja, és szinte fuldoklik a dühtől. Végre rájövök: szomjas. Megnyugszik, amint nagy bocsánatkérések közepette egy kis pohárban vizet nyújtok neki. Mosolyogva nézek végig magunkon: egy néma és egy amnéziás.

A derék kicsi Zoé dicséretes módon elalszik a taxiban, ami Catherine ügynökségéhez visz minket. Amikor megérkezünk, megállok a járdán, és csak ámulok, milyen ügyesen nyitja ki a sofőr a babakocsit, amit magammal hoztam ugyan, de fogalmam sincs a működéséről. Ő viszont szemlátomást kitűnően ért hozzá. „Hát persze,

bőven van tapasztalatom. Hat gyermeköm van, így aztán a babakocsi- csikkal mi jó ismerősök vagyunk.”

Catherine a nyakamba ugrik, és elvonszol egy söröző felé. Nem bírom tovább. Mindent egyszerre kitálalok neki, úgy, ahogy jön, az egész históriát: a félelmeimet, a hétköznapi tanácsalanságomat. Szándékosan mellőzöm a metafizikai kérdéseket, melyek tegnap óta egyre jobban elárasztanak, és amik legalább olyan nyomasztóak, mint a többi. Egyszerre csak egy dologgal kell foglalkozni, és jelen pillanatban számomra az a legégetőbb kérdés, miképpen tudok a lehető legnormálisabban élni. S talán majd utána foglalkozom az emlékek visszaszerzésével. Furcsamód ez utóbbit, amit tegnap még a „sürgős” kategóriába soroltam, ma kevésbé érzem fontosnak. Most, hogy elfogadtam a helyzetet, főként azon töprengek, mi lehet az ok, ami váratlanul egy totális amnéziába taszított. Valami drasztikusnak kell lennie. De minden olyan békésnek tűnik, amióta felébredtem... Egy kétely motoszka bennem folyamatosan: és milyen volt, mielőtt „elaludtam”?

Catherine hagyja, hogy előadjam a problémámat, nem szakít félbe. Időnként megcsóválja a fejét, és azt mondja:

– Szegény, Marie-m, ez hihetetlen!

A végén felvonja az egyik szemöldökét, és közli, hogy most már jobban érti, miért hívtam fel. Hirtelen mintha zavarba jönne.

– Valamit mondanom kell neked. De tényleg nem emlékszel semmire? Az égvilágon semmire?

A szívemben enyhe aggodalommal bölintok, mire nagyot sóhajt.

– Még nem láttam a kislányodat. Hónapok óta haragban vagyunk. Potosabban inkább azt kellene mondanom, hogy te haragszol

rám. Nem fogadtad el a bocsánatkérésemet, és pontosan tizenhat hónapja nem hívtál fel. Nem sokkal a szülésed előtt rendeztünk egy bulit. Pocsék passzban voltam, és halálosan dühös voltam rád, amiért a te boldogságod Pablóval töretlen. Szép voltál, gömbölyded idomokkal. Azóta már fél éve én is együtt élek valakivel, de akkoriban egyedül voltam a fiammal, megkeseredett ember voltam.

A buli elején rengeteget ittam. És semmit nem ettem. Berúgtam, és förtelmesen kezdtem viselkedni. Nyíltan kikezdtém Pablóval, még hozzá a szemed láttára. Karcosú voltam, és nagyon szexi göncöt viseltem. Te már közel jártál a kilencedik hónaphoz, elfogyott az erőd, nem tudtál táncolni. Pablo kedves volt velem. Láta rajtam, hogy teljesen kivagyok. Egyáltalán nem viselkedett kétértelműen. Annyira szeret téged! De volt egy pillanat, amikor láttam, hogy mindjárt be fogsz jönni a konyhába, és akkor rávettem magam, hogy megcsókoljam. Mire kibontakozott az ölelésemből, már megvolt a baj. Hidegen arra kértél, hagyjam el a házat.

Ma minősíthetetlennek tűnik számomra az akkori viselkedésem. A következő napokban lecsaptad a kagylót, amikor hívtalak. Viszszaküldted a leveleimet, a virágaimat és mindent, amivel csak megpróbáltalak kiengesztelni. Mindössze pár sort írtál: „Az egyetlen olyan dologhoz nyúltál, amihez nem lett volna szabad, az egyetlen olyanhoz, amiért nem tudok megbocsátani. A szerelmemhez.” Így hát keresztet vettem az egyetlen barátnőmre, aki még megmaradt az iskolás éveimből. Sokat bánkódtam, számoltam a heteket, de végül beletörődtem, hogy többé nem hallok felőled... Most már érted, miért volt olyan különös, s egyszersmind olyan csodálatos, hogy ma reggel felhívtál? Ne haragudj rám! Ahogy így visszagondolok, nem is értem, mi ütött akkor belém. Te voltál az egyetlen olyan ember, akinek soha nem akartam rosszat.

Én viszont nagyon is jól értem. De nem mondok semmit, nem vagyok már benne a történetben.

– És Pablo?

– Azt hiszem, megkísérelte megmagyarázni neked, hogy az ő részéről semmi nem indokolta a viselkedésemet, hogy megpróbált eltaszítani magától. Nem értett semmit, sem azt, hogy én miért csináltam, ahogy azt sem, milyen hatással lehet ez rád. Amúgy feltételezem, Pablo elég okos ahhoz, hogy be tudta bizonyítani, téged szeret. De az igazat megvallva, nem igazán tudom, mi történt köztetek. És ezt a mostani helyzetet hogyan éled meg vele? Bizonyára nem könnyű kezelni ezt a veszteséget, képelem, hogy...

– Sehogy nem élem meg vele. Egy szót sem szóltam neki róla.

– Mi?! De hát miért? Nem értelek. Ő az, aki igazán tudna segíteni neked, aki támaszt nyújtana. Nagyszerű pasas...

– Nem is tudom. Próbáld meg elképzelni, hogy Pablóval mindössze tegnap ismerkedtem meg. Vagyis nem tehetek bizalmas valloást az első jöttmentnek, azzal az ürüggyel, hogy három közös gyerekünk van!

Szinte észre sem veszem, milyen hajmeresztő dolog szaladt ki a számon. Catherine nem is leplezi a csodálkozását, majd mintha hirtelen eszébe jutna valami:

– Jó, figyelj, megpróbálok neked arról az időről beszélni, amit én ismertem: ti ketten fantasztikus párt alkottatok, vidámat, összeillőt. A gyerekek érkezése olyan euforikus állapotba repített titeket, amelyet csak ritkán láttam szülőknél. Minden nap ünnep volt nálatok. A hétköznapjaitok éppúgy, mint az utazásaitok. Mindenki sárgulhatott, látva a közszemlére tett boldogságotokat. Utálhattak volna érte, irigyek lehettek volna rátok. De nem így volt, az örömötök a környezetekben élőket is örömmel töltötte el. Veletek nyaralni – egyszer a

fiammal nekem is volt benne részem, miután megszületett a második babád – valóságos felüldülést jelentett. Egy csomó dolgot csináltak együtt, és soha nem ugyanazt. Cirkusziskola, ilyen-olyan tánc, szobrászkodás... Az embernek az volt a benyomása, hogy a maga teljességében élitek meg a gyerekeitekkel való kapcsolatokat, ugyanakkor megmaradt köztetek az igazi férfi-nő viszony is. Ne mondd azt nekem, hogy te nem akarod ezzel a férfival megbeszélni, mi történt veled! Láttam, hogy szeretted. Tudod, hogy szeretted?

– Nem is tudom... Ahogy elnézem, jóképűnek, remek pasinak találom, de kívülről látom. Nincs bennem érzélem. Furcsa érzés, szinte bűntudatom van miatta.

– Nem gondolod, hogy fel kellene keresned egy... egy... Nem is tudom igazán...

Elnevetem magam.

– Egy orvost? Egy pszichomókust? Egy agyszakit? Egy fejszereelőt? Tudod, nekem is eszembe jutott már. Pillanatnyilag nem tudom, kit válasszak, de valóban muszáj lesz megértenem a dolgokat.

Catherine is nevet.

– Vagy esetleg egy papot... Vagy...

A szavába vágok:

– Egy gurut.

Még jobban kitör belőlünk a nevetés. Jó érzés együtt kacagni. Mint annak idején. Mint nem is olyan régen. Sugárzó mosollyal néz rám. Eltérő okokból, de mindketten boldogok vagyunk, hogy újra egymásra találtunk.

– Ismersz valakit a környezetemben, aki tudna segíteni? Nincs a barátaim között olyan, aki...

– Lola keresztapja. Azt hiszem, a tudattalannal kapcsolatban végez kutatásokat. Valami pszichológusféle lehet. Nem igazán ismerem,

csak párszor találkoztam vele nálatok. Az utolsó bulin egy csapatban voltunk a pétanqueversenyen. Ez nem éppen az a szituáció, ami elmélyült beszélgetésre adna alkalmat, de jóra való fickónak tűnt. Egyébként Pablo barátja. És az volt a benyomásom, te is nagyon kedveled, te akartad, hogy ő legyen a lányod keresztapja.

– Catherine, ha neked nem kellemetlen, meséld még néhány dolgot, amit tudsz rólam, számolj be az elveszett évekről! Ott voltál az esküvőmon?

– Hogyne, persze. De örültség, amit tőlem kérsz.

– Örültség, szubjektív, és talán nincs is értelme. Tisztában vagyok veled, de nem nagyon van más választásom. Még mindig jobb, mint a totális emlékezetkiesés.

A hazafelé úton Zoé felébred a taxiban. Esik. Hozzám bújva figyel az ablaküvegen csorgó esőcseppeket. Orromat a fejének támasztom, olyan illata van, mint az édes vajnak, a süteménynek. Megállunk egy szupermarketnél, amely házhoz szállítást is vállal. A sorok között tekerelve, vidáman kapkodjuk le a dobozokat. Zoé két kezeckéje között tartja őket addig, amíg egy másikat nem nyújtok oda neki, akkor a kezében lévőt beteszi maga mögé a kocsiba. Igazi meghitt játék, most jövök csak rá, mennyire osztozhatunk a legapróbb dolgokban egy olyan emberkével, aki még nem is beszél. Amellett, hogy most először fedezek fel egy kislányt, aki az enyém, valami erős kötelék nyomát is érzem, ami nagyon különbözik mindattól, amit korábban ismertem.

A kasszánál egy váratlan esemény hatására újra rám tör a szorongás, hogy elszúrok valamit a hétköznapiakban: odaadom a bankkártyámat, mire a kódomat kérik. Csodálkozva kérdezem, hogy az

aláírásom nem elég? A pénztárosnő fensőbbeséges arccal végigmér, majd dörgegelmesen kioktat. Minden üzletben így van, nincs ebben semmi új. Nocsak, ennyi új dolgot találtak ki tizenkét év alatt? Ha-zaérve gyorsan felhívom a bankot, és előadom nekik, hogy elfelejtettem a kódomat, és a papírt is elvesztettem, amire fel volt írva. Új kártyát kapok, új kóddal. Minden új. Még a bankrendszer is. Szombat van, szembe kell nézmem a hétvégével. Felrémlenek előttem a Catherine-nal folytatott beszélgetésem foszlányai. Szóval szinte mi voltunk a mintapár a többiek szemében. A hölgyek sóvárogtak a párom után, én meg pimaszul az arcukba vágtam a boldogságomat, s mindezt a legtökéletesebb ártatlansággal, kivételes önzetlenséggel... A boldogságomat hajlandó voltam megosztani velük, de a férfit nem. Egyre inkább tudatosul bennem, hogy nem akármilyen beszélgetőtársra van szükségem, hogy kibogozzam ezt az ügyet. Nem hagyatkozhatom a barátaim, volt barátaim, vagy legalábbis annak tekintett emberek többé-kevésbé jóindulatú, szubjektív, elfogódott megjegyzéseire... A látásmódom kezd racionálissá válni, és a cinizmus kezdeti jeleit fedezem fel magamon.

Egy nevelés pillanatban azt hittem, egy szimpla vásárlás visszavezet majd a valóságba. De hiábavaló próbálkozás volt. Mostantól egyetlen dolog számít: miért? Lehet, hogy ez egyfajta második esély. Amit nem szabad kihagyni.

A délutánt, pontosabban azt, ami még hátravolt belőle, azzal töltöttem, hogy tüzetesebben áttanulmányoztam a bankszámlakivonataimat. Úgy látom, az életszínvonalam határozottan emelkedett az utóbbi tizenkét évben. Többek között Pablo számlájáról is érkezik minden hónapban egy csinos kis summa. Szemléltatómást olyan házaspár

vagyunk, amely igen jól él. Ahogy közelebről szemügyre veszem a ruhatáramat, azt is megállapítom, hogy a beszerzési forrásaim is változtak. Több holmim származik Christian Lacroix-tól vagy Lolita Lempickától, mint a Monoprix-ből vagy a Redoute-tól. És ami még meglepett, az az estélyik száma. Nem vettem észre rögtön, mivel a szekrényben legszélül lógnak. Milyen alkalmakkor hordhatom őket?

A ruhák között rábukkanok arra is, amiben a Velencében készült fotón feszítetek. Nem teljesen fehér: mintha az alkonyi ég szürkés és fáradt rózsaszín visszfényei tükröződnének rajta, s az egészet csillogó szálak szövik át. Catherine mesélt a csodás esküvőnkéről, amit egy olaszországi palotában tartottunk. Még egy jelenet, amely a homályban megbúvó mesevilághoz tartozik.

Pablo sem öltözködik akárhogy: Kenzo, Armani, Yves Saint-Laurent – az én latin szlávom az olaszos eleganciát kedveli. Valószínűleg a költségvetés gyerekekre fordított része sem jelentéktelen, mivel hónap végére az én drága párom által kiutalt összeget felemészti a számtalan kiadás. Szó, ami szó, a legcsekélyebb tapasztalatom sincs arra vonatkozóan, mibe kerülhet egy rakás gyerek, akiktől szemléltetést nemigen tagadunk meg semmit. Az egyetlen tétel, ami a számok világában ismerősnek tűnik, a könyvekre fordított összeg. Az nem változott. Most is ugyanolyan magas, mint amikor szegény voltam. Csak akkoriban ez sokkal nagyobb érdem volt. Most szinte azt mondhatnám, alig költök könyvekre. Soha nem sejtettem volna, hogy ennyi mindent meg lehet tudni valakiről pusztán abból, hogy áttanulmányozzuk a bankszámláját. A korommal, az idő előrehaladtával, vagy azért, mert gyerekeim vannak, úgy tűnik, jobban odafigyelek a testemre. Havonta többször járok kozmetikushoz. Azelőtt havonta egyszer mentem el gyantáztatni. Mivel feltételezem, hogy tizenkét év alatt a szőrnövekedésem nem

háromszorozódott meg, alighanem most másért megyek. Arckezeletésre? Masszírozásra? Még egy megoldásra váró rejtély. Igaz, azelőtt mindent magam végeztem. Egy gonosz kis hang azt súgja, a test öregedésével jobb, ha az ember a profi-*knak* engedi át a terepet... Jaj, ne, könyörgöm, honnan támad ilyen ironikus gondolatom, ami csak egy, a jövőre kegyetlenül tekintő huszonöt éves lány fejében születhet meg?

Meglehetősen gyakran utazunk. Ha rövid időre megyünk, a gyerekek ritkán jönnek velünk. A jegyeket én vásárolok, miután Pablo átutalta a számlámra a szükséges összeget. Le vagyok sújtva. Majdhogynem kitarzott nő lett belőlem. Korábban ez sem volt jellemző rám. Azért mégsem változtam meg teljesen, ugyanis elégedetten állapítom meg, hogy nincs közös számlánk. Mindig is ellene voltam ennek, arra hivatkozva, hogy mindkét félnek meg kell hogy legyen a lehetősége örültségeket elkövetni anélkül, hogy a másik tudna róla, s hogy a közös számla csak arra jó, hogy büntudatot ébresszen az emberben.

Megjött a dadus a gyerekekkel, s én tovább tanulmányozom a papírjaimat. Kezdek hozzászokni a gondolathoz, hogy idegenként kotorászok a saját holmijaim között. Sokáig azonban nem folytathatom, mivel egy nyolcesztendőös indián a böngészés kellős közepén foglyul ejt. Asszonya éles kiáltásokat hallatva egy székhez kötöz, miközben egy kis tökmag a kezemet simogatva próbál vigasztalni, nyugtalanul tekintgetve a két nagyobbra, akik vad harci táncot lejtének körülöttem.

Semmi nem tud kiszakítani abból a bűvöletből, amit ez a három gyerek gyakorol rám. Magával ragad a játékuk. Figyelem őket. Nagyon éles gyermekkori emlékeket idéznek fel bennem, melyekben egy ágy magasabb széle jól idomított ló volt, ami egyetlen csettintésre

engedelmeskedett nekem. Az öcsémmel szőrén ültük meg ezt a lovat, az oldalára mért finom kis rúgásokkal a megfelelő irányba fordítottuk a derék jószágot, s az vak engedelmességgel szökött át bármely akadályon. A matrac közelsége miatt veszélytelenül leugorhattunk a lovunkról, hogy a földre lapuljunk, ha az ellenség váratlanul tűz alá vett minket. Gyermekkorom emlékei még mindig érintetlennek tűnnek, s megnyugtat, ahogy elmerülök bennük, mint valami simogatóan langyos vízben.

A játék emléke a tegnapi ebédhez tereli vissza a gondolataimat, amikor anyám röviden beszámolt róla, hogy az öcsém továbbra is az Egyesült Államokban tartózkodik, a ranchén, ahonnan, úgy tűnik, semmivel nem lehet elvonszolni. Ez anyám tragédiája: látni, ahogy a fia eltávolodik tőle, és ganétúró parasztként él az isten háta mögött.

Mivel a nagyanyám nevelt, nincs igazán tapasztalatom a szorosan vett anyai szeretetről. A gyerekeim felém sugárzó szeretetéből ugyanakkor arra következtetek, hogy valószínűleg sikerült valamiféle, a nagyanyai gyengédségből és az anyai ösztönből építkező kapcsolatot kidolgoznom; olykor azonban teljesen védtelennek érzem magam a pillantásaikkal, a kérdéseikkel, a szeszélyeikkel szemben. Már nem tartozom az ő világukhoz, de arra sem emlékszem, hogy az ellentétes oldalhoz tartoztam. Egyfajta hibrid anya vagyok, mintha egyszerre három gyereket fogadtam volna örökbe, akiket nem láttam növekedni. Egyedül a nagyanyám szeretete ment meg. Azt alkalmazom, amit benne mindig is éreztem, valamit, ami a vidékben gyökerezik. Mivel nem értek hozzá, ösztönösen csinálom.

A legkülönösebb az, hogy egy olyan férfi oldalán találom magam, akinél mintha az apaszerep elnyelte volna a szerelmest. Hiába nézek úgy Pablóra, mint egy szeretőre, úgy, ahogy egy nő néz arra a férfira, akivel csak most ismerkedett meg, a gyerekekkel való közös élet arra

készítet, hogy azt lássam benne, amit egy nő ritkán lát ilyen korán. Úgy képzelem – ugyanis emlékezetem szerint soha nem mentem el idáig –, hogy azzal a gondolattal választunk apát a gyerekeinknek, hogy na, ez itt, akiről úgy hisszük, jobban szeretjük a többinél, tökéletesen alkalmasnak látszik arra, hogy családfő legyen. Ma már azzal sem kell törődnöm, vajon abban a négy évben, amit gyerekek nélkül éltünk le, megosztottuk-e egymással a családra vonatkozó elképzeléseinket. Ma egyszerűen csak szembe kell nézmem a dolgokkal. A kutakodásom során még mindig nem találtam semmi irományt, ami felvilágosítással szolgálhatna bármiféle gondolatomról. Valahová eldugtam őket, vagy teljesen felhagytam volna az írással?

Ma este Pablo korábban ért haza. Talán azért, hogy megbizonyosodjék, nem felejtkeztem-e el megint mindenről, ahogy tegnap. Éppen a fürdőszobában vagyok a három gyerekkel, és szappanbuborékot fújunk. Zoé megbabonázva figyel, Youri már nem is tud fújni, annyira kacag, hogy csorognak a könnyek a szeméből, Lola pedig visítózva hadakozik a habbal, hogy előhalásszon egy dugót a kád fenekéről. Pablo elővesz egy kis kamerát, hogy lefilmezzon minket. „Ne gyertek még ki, olyan édesek vagytok így négyen!” Miután készített néhány snittet, hallom, hogy a konyhában kotorászik. „Már a vacsorával is elkészültél?” – csodálkozik. Hát igen, gyorsan tanulok. Megkockáztatok egy „Ma korán hazaértél”-t, mire bedugja a fejét a fürdőszoba félig nyitott ajtaján, és kedélyes mosollyal bejelenti, hogy készen vannak. Való igaz, hogy még mindig nem tudom, mivel foglalkozik. Hogy én milyen idióta vagyok! Megkérdezhettem volna Catherine-tól! Készen vannak. De mivel? Felépült egy ház? Elkészült egy film? Befejeztek egy metróalagutat? Belevetem magam a mély vízbe. „Tényleg? És mikor lehet megcsodálni a nagy művet?” Ez bejött: hétfőn én is hivatalos vagyok az első vetítésre. Tehát film.

És ő vajon mit csinál benne? Rendező? Vágó? Színész? Égek a kíváncsiságtól. Az egyértelmű, hogy az ilyesféle szakmákat mindig is kedveltem... Bejön hozzánk, és én ámulattal nézem a mosolyát, az energikusságát.

– Gyerünk, Youri, kifelé a kádból! A mami nem tud mindhármótokat egyszerre kivenni. Én kiviszem a nagyokat, Zoé, te pedig zsupsz anya karjába. Gyerünk, igyekezz! És ne vágj ilyen főkönyvelő fejet!

Hát igen, például ez is lehet a szakmája. Elvégre pénzügyi szakemberek is dolgoznak a filmiparban. Mozi filmről vagy videóról lehet szó? Csak meg ne kérdezzem! Már látom is magam az estélyen a rengeteg ember között, aki mind ismer engem, és akiket én nem fogok felismerni. Se baj, majd csak kivágom magam valahogy. Majd mindenkire bután vigyorgok. Egy pillanatra eszembe jutnak az estélyi ruhák. Bizonyára gyakran veszünk részt vetítéseken, lehet, hogy még fesztiválokon is.

Ebben a pillanatban Zoé eltűnik a hab alatt, de Pablo vasmarokkal azonnal utánanyúl, és a felszínre rántja. A kicsi köhög néhányat, majd kinyitja a szemét, amibe jócskán belement a víz, és ránk mosolyog. Épp csak egy picit tűnik kábának a merüléstől. Pablo egy nagy fürdőlepedőbe bugyolálja, az én vállamra egy köntöst terít, és átnyújtja nekem. „Vigyázz, csúszik!”

Lolát is figyelmeztetem, aki sértődötten közli velem, hogy ő már nagy, és úgy lélegzik a víz alatt, mint egy halacska. Az előbb nagyon megijedtem. Ez a pillanatok alatt bekövetkezett kis baleset rádöbent, milyen hamar megvan a gyerekekkel a baj, milyen könnyen megfulladhatnak, megrázhatja őket az áram, vagy nagyon megüthetik magukat... A gondtalanságnak mostantól vége. Anya vagyok. Nem tudom, hogy ez hosszú távon is nyomasztó-e. Végül nyilván hozzászokik az ember. Egyelőre azonban elég rémisztőnek tűnik

számomra, s az még inkább, hogy Pablo milyen könnyedén, egyetlen mozdulattal hátrította el a veszélyt.

Ez az első étkezés, ahol mind az öten együtt vagyunk; számomra minden új és hihetetlen. Szinte mindenhová jut a zöldborsóból, a csirkéből, a kenyérből, a víz minduntalan kiloccsan a poharakból, szerteszét folydogál az asztalon és a padlón. Úgy élvezem a vacsorát, mintha vendég lennék. Rámosolygok Pablóra, azzal a cinkos pillantással, amivel a felnőttek szoktak összenézni a gyermeki szertelenség láttán. Kacsintással válaszol a mosolyomra. A vacsora vége felé érzem, hogy figyel, és a félelem, hogy valamit elvétek, újra hatalmába kerít. Gyorsan kiviszek néhány tányért, és belevelem magam a rendrakásba. Az érzés, hogy csendesen szemmel tart, akkor halványul csak el, amikor hozzálátunk, hogy lefektessük a gyerekeket.

Miután egy utolsó dédelgetést követően kijövök Youritól, aki ma este „malenkolikusnak” érezte magát, Pablo megfogja a kezemet, és egy dobozkát csúsztat bele. Meglepett mozdulatot teszek, de ő az ajkamhoz emeli az ujját.

– Ezt a titokért kapod, a köztünk lévő titokért, az egészségünkért. Hogy a tekinteted és a szíved áttetszően tiszta maradjon. Jól fog állni neked.

Egy gyűrű van benne, egészen világoskék kövel. Szép és áttetsző, ahogy arra Pablo kissé titokzatos mondata utalt. Rosszul érzem magam, a gyomrom görcsbe rándul, pedig tudom, hogy meg kellene köszönnöm, boldognak kellene látszanom. Kezd eluralkodni rajtam az a rossz érzés, amire Catherine célzott. Logikus, hogy értetlenül fogadta a hallgatásom tényét. Mi csak látszólag voltunk eufóriában élő pár. Ez egyfajta életstílus lehetett. Te jó ég, még a legörültebb álmaimban sem éltem meg ilyet! Hogyan kerülhettem ilyen helyzetbe?

Hogy lehet az, hogy egy normális emberi lény emlékezete minden látható ok nélkül úgy dönt, hogy szedi a sátorfáját?

– Várj! – mondja gyengéden Pablo, és beindítja a CD-lejátszót.

Titokzatos arckifejezéssel közeledik felém. Egy argentin tangó. Elkapja a derekamat, vagy inkább valamivel feljebb a hátamat, és már el is kezd táncolni, míg én botladozva próbálom követni. Távolabb lép tőlem, és fürkészve néz az arcomba.

– Nem akarsz táncolni?

– Dehogynem, de talán mást, nem tangót. Vagy hagyd, hogy én vezesselek!

Nevet.

– Az lehetetlen! Vagy akkor nem vagyok argentin.

Nyugtalannak tűnik. Miközben a zene folytatódik, eltűzött mozdulatokkal tangót mímelek. Egy magányos táncot, amelyben közel megyek hozzá, és a kezemmel járom körbe a testét. A kezem táncol, közben ezerrel kattog az agyam. Tudtam tangózni, ez nyilvánvaló. Bizonyára ő tanított meg rá. És most hirtelen nem tudok. Így hát riadtan zakatoló szívvel improvizálok, és ő nevetve tiltakozik.

– Soha nem láttam még, hogy egy nő ennyire szexualizáljon egy már eleve érzéki táncot.

De hagyja, hogy folytassam. A kis magánszámom ez egyszer elhárította a kérdéseket. De meddig? És miért hallgatok ilyen konokul?

Amikor kimerülten véget vetünk az ölelkezésnek, Pablo felkönyököl az ágy szélén, és azzal a gusztáló pillantással néz rám, amit már az első éjszakánk óta ismerek.

– Milyen szerencsénk van, nem gondolod?

Nem vagyok abban a helyzetben, hogy válaszolni tudjak a kérdésére.

– Ja, majdnem elfelejtettem! Ha megengeded, belenéznek valamibe.

Felkap egy távirányítót, mire a szoba végében félrehúzódik egy panel, és egy szuper óriásképernyős televízió bukkan elő. Igyekszem nem mutatni a meglepetésemet. Eddig észre sem vettem. Bekapcsolja, átugrik néhány csatornát. És ekkor ő tűnik fel a képernyőn. Revolverrel a kezében rohan az utcán, és riadt arccal tekintget hátrafelé. Tehát színész! A következő pillanatban belép egy szobába, ahol egy gyönyörű nő várja, akit a karjaiba zár.

– Bocsáss meg, nem ez a legmegfelelőbb pillanat az után, amit az előbb tettünk...

És amiben bizonyára a nőnek is hamarosan része lesz, Pablo ugyanis elkezdi kihámozni a blúzából, miközben mohón csókolgatja. Az érdeklődésem erősen megcsappan. A képernyő elsötétül.

– Csak azt akartam tudni, tényleg leadják-e ma újra – mondja szinte sajnálkozva. – Annyira pocsek film!

Tesz néhány lépést a tévé előtt, majd széttárja a köntösét, mint egy exhibicionista. – Közvetlenül az előtt csináltam ezt a filmet, hogy veled megismerkedtem. Akkor találtál jobbnak, vagy most?

Jobbnak, mint két napja? Azt hihetném, álmodom.

– Nem tudom pontosan, majd hétfőn, a vetítésen megmondom.

Az egyik szemöldöke a homlokába szalad, ahogy láthatólag igyekszik valami értelmet tulajdonítani a szavaimnak.

– Ennek több interpretációja is lehetséges: vagy azt akarod jelezni, hogy jobban szereted, ha a kamera mögött állok, vagy hogy jobbnak tartasz fiatalabb koromban, amilyen a filmen voltam. Most pedig, de Las Fuentes asszony, felszólítom, közölje, hogyan kell értenem a kijelentését!

– Értse úgy, ahogy szeretné...

– A hallgatását úgy értelmezem, hogy az első verzióra gondolt. Mindenesetre nem szeretted, hogy színész vagyok. És ma már bevallhatom neked, hogy amikor először beszéltél nekem erről, szörnyen megsértődtem. Olyannyira, hogy nem is értettem, mit akarsz mondani azzal, hogy szerinted mást kellene csinálnom a filmiparban. Ma pedig? Sokkal kiteljesedettebb vagyok. Szeretem kézben tartani a dolgokat, irányítani a hajót. Nehezemre esett alávetni magam a rendszernek. Most viszont a megfelelő helyen vagyok. Én döntök. A filmek többé nem a kínozóm. Többé nem kísérték bennük, én gyártom őket. Én egy fantomszínész voltam, ma viszont testestül-lelkestül benne vagyok az összes filmemben, sokkal inkább, mint azelőtt.

Élvezettel hallgatom a szakmai fejtegetését. Tetszik, amit mond. Felé nyújtom a kezem, odalép hozzám, és a karjába zár.

– Drága Marie! – szavalja ünnepélyes arccal. – Az összes óra ellenére, amit úgy töltöttem ön mellett, hogy nem voltam jelen, az utolsó filmünk ellenére, aminek csapnivaló volt a forgatókönyve, hajlandó velem tölteni a négyezer-háromszáz-nyolcvannegyedik éjszakáját?

– Te tényleg kiszámoltad?

– Igen, de azokat kihagytam, amiket különféle okokból nem töltöttünk együtt... A szám nem teljesen pontos. Mindenesetre számottevő. Ja! És ennyi éjszaka, s mindössze három gyerek! Mennyi bűn fogantatás nélkül, drága de las Fuentes asszony, aki már nem tud tangózni.

Tiltakozom.

– Pardon... Én egy egyéni és eredeti tangót táncoltam önnek: az orosz tangót!

– Mi tagadás, valóban rendkívül egyéni volt. Tudod, te vagy az egyetlen olyan nő, aki azt a benyomást kelti bennem, mintha

egyszeriben egy másikkal élnék. Mintha... – Megáll, keresi a szavakat. Valószínűleg hallatszík a csendben, ahogy ver a szívem. Ismét rám néz. – Nincs jelentősége. Csak oroszul vagy spanyolul tudnám elmondani.

– Az utóbbira szavaznék.

– Á, szóval már oroszul sem tudsz?

A francba, nemcsak tangózni tudtam, hanem oroszul is!

– Nem azért, hanem mert a spanyolt jobban szeretem. Most legálábbis.

Elneveti magát, és én vele nevetek, holott nem tudom, mit jelent a nevetése – rá nézve és rám nézve.

Pablo békés szuszogása már régóta betölti a szobát, s én még mindig az ablakot bámulom. A roló mögöl átszűrődő éjszakai fényeket figyelem, és megpróbálom végiggondolni mindazt, amit a felébredésem óta megtudtam. Talán nem is az a legfontosabb, mit felejtettem el, hanem, hogy mire emlékszem még mindig. Lehet, hogy az agyam azért távolította el az életemet, hogy egy másikat válasszak helyette. És ha az elgondolásom helytálló, akkor még nem is sikerült feltennem magamnak az igazi kérdéseket. A hétköznappokkal folytatott küzdelmemben, a baklövésektől való szorongásomban fogalmam sincs már arról, milyen is lehettem azelőtt, abban az időben, amikor Pablóval megismerkedtem. Annyira lekötött, hogy helytálljak feleségként és anyaként – két különös szó, ami számomra szokatlan szerepeket jelöl –, hogy még csak meg sem próbáltam felidézni, hogyan láttam magam akkoriban, amikor találkoztam vele.

És ekkor, ebben az álom határán való csapongásban, hirtelen létfontosságúvá válik, hogy felelevenítsem legszinglibb gondolataimat.

valaki másnak az élete

Mi történt velem?

1988. május 12. Marie huszonöt éves, barátaival új állását ünnepli egy étteremben. Itt találkozik a jóképű, félig orosz, félig argentin Pablóval. Amikor másnap reggel egy átszerelmeskedett éjszaka után felébred, a naptár 2000. május 12-t mutat, Pablo a férje és három gyermekük van. Marie-nak az elmúlt tizenkét évről egyetlen emléke sincs, minden kitörlődött a tudatából, ami a Pablóval töltött első éjszaka óta

történt vele. A fejében ő még mindig az a 25 éves, független gondolkodású lány, aki tegnap – tizenkét évvel ezelőtt? – volt. Úgy dönt, amnéziájáról nem árul el semmit a férjének és a környezetének, hanem titokban nyomozni kezd – saját maga és az elveszett idő után.

De hogyan rakhatja össze a kírakós darabkáit úgy, hogy közben senki ne gyanítson semmit, senki ne tartsa örültnek?

Hogyan álljon helyt a mindennapokban, amikor úgy érzi, valaki másnak az életét éli?

Ahhoz, hogy újra birtokba vegye a múltat és kiderítse az emlékezetkiesés okát, alaposan meg kell ismernie valakit: önmagát.

A regény csupa meglepetés! Szerelem, felelősség, kapcsolatok, változások. Hogyan látjuk? Hogyan éljük mindezt?

Mélyedj el! Kapcsolj ki! Légy jelen!

Felműtteknek ajánljuk

2 499 Ft

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

mélyre hatol